

[Kirkegaard.]

Hvis vi er i stand til bare i et vist omfang at sprede industrivirksomheder bort fra København og fra de tæt bebyggede byområder til landdistrikterne og provinsen, anser jeg af mange grunde forslaget for at være overmåde nyttigt. Det er i øvrigt ikke bare nyttigt for arbejdsløshedsøer, det er i virkeligheden også nyttigt for de for tæt bebyggede områder. Det indser man, hvis man en aften i myldretiden står ved en af Københavns hovedfærdselsårer og betragter den tætte trafik, som hvert øjeblik danner trafikpropper. Så må man sige til sig selv, at her står man over for et spild af kræfter, tid og materiel af fantastiske dimensioner. I denne by, altså København, har industrien klumpet sig sammen med andre store virksomheder med det resultat, at byens trafikproblemer kun kan klares ved hjælp af milliardbeløb, hvis de overhovedet kan klares.

Nu tænker jeg mig naturligvis ikke, at de trafikproblemer, jeg her har nævnt, kan klares over denne lovgivning, men det er da ganske givet, at hver gang vi, om man må bruge det udtryk, unddrager København en stor virksomhed og bygger den ude på landet, kan man tilvejebringe et anderledes fornuftigt balanceforhold mellem København og provinsen. Man kan ved en fornuftig planlægning indrette det således, at arbejdere og arbejdspress findes i rimelig grad inden for samme område, og så har man endda store muligheder for at undgå de uløselige trafikproblemer med det helt urimelige spild af tid og kræfter, jeg nævnte før.

Når jeg før brugte udtrykket: unddrage København, er det selvfølgelig ikke min mening, at jeg vil København til livs. Jeg vil ikke prøve på at unddrage København et eneste aktiv, men trafikalt såvel som økonomisk ville det være bedre for denne by, om den havde færre store industrivirksomheder og i stedet for nogle flere boliger, så at der i byområderne blev et bedre balanceforhold mellem arbejdssøgende og tilstedeværende antal arbejdspladser. Der er mange ting, der taler for, at man vil være i stand til at gennemføre en billigere industriproduktion, i hvert fald på adskillige områder i landdistrikter, end man kan i de store byområder. Ude i landdistrikterne

kan man endnu, så omtrentlig da i hvert fald, få både hus og grund for det beløb, som grunden alene koster her i omegnen af København og i omegnen af de store byområder. Det vil sige, at produktionen ude i landdistrikterne ikke belastes med de kæmpebeløb, som i tiden indkasseres af fortrinsvis private jordejere omkring vore storbyer. Det er millionbeløb, som skal forrentes til tidernes ende, beløb, som skal betales af produktionen. Der er ikke andre muligheder for det.

Efter de synspunkter, jeg her har fremsat, forstår man formentlig, at jeg venter stor tilslutning til lovforslaget. Jeg mener, at man skal fortsætte den hidtidige linje, og der er i øvrigt ikke foreslået midler til den store omkalfatring af vort samfund, som nogle måske frygter, men som det aldrig har været hensigten at gennemføre.

Jeg er noget uenig med det ærede medlem hr. Henry Christensen, når han udtaler frygt for, at lovens resultat vil blive, at nogle opnår fordele på andres bekostning. Det er min opfattelse, at vi skal fortsætte den hidtidige linje. Den mener jeg har været til gavn for os alle og ikke blot for nogle.

Derfor anbefaler jeg lovforslaget til villig behandling.

Arne Larsen: Den højtærede handelsminister har fremsat forslag til lov om egnsudvikling m. v., idet der i den nugældende lov om egnsudvikling § 11 står, at loven skal optages til revision inden udløbet af folketingsåret 1961-62.

Det nye lovforslag indeholder noget mere end lige akkurat problemet egnsudvikling, og derfor er det lovforslag, vi i dag behandler, ikke alene en forlængelse af den gældende lov, men på mange måder også en fornyelse. Socialistisk folkeparti er enig med den højtærede minister i, at der bør ske en fornyelse af den gældende lov om egnsudvikling, idet vi befinder os i en situation, som stiller langt større krav, end loven af 1958 er i stand til at tilfredsstille, og jeg har endda mine tvivl om, hvorvidt det foreliggende lovforslag er vidtgående nok.

De årlige bruttoinvesteringer her i landet, såvel statslige som private, skulle udgøre et beløb på rundt regnet 10 milliarder kr. Nu stiller altså det foreliggende lovforslag en investeringshjælp på 100 mill. kr.